

Ünnepélyes tanévkezdés a szegedi iskolákban

Egyenruha, gyűjtés, kirándulás

Ma: az első tanítási nap

Húszezer közép- és általános iskolás leány és fiú s csaknem hétezer középiskolás vett részt tegnap iskolája ünnepélyes megnyitó ünnepélyén. Az iskolák épületeit méltó módon készítettek fel az ünnepélyekre s az iskolai évre. A legtöbb iskolát tatarozással, festéssel, gondos takarítással varázsolta az iskolai munkára alkalmasakká, ízlésesen tisztává s kecsessé az év kezdete előtt szorgos kezek sokasága.

Ezer új elsős általános iskolás kisdíákunkat csaknem mindenütt megkapta kedves, szívmegfűtő környérények között vezetőik az iskolák falai közé: az általános iskolák úttörői rendre felkeresték őket volt óvodájukban s ünnepélyesen átvették őket az új „otthonukba”. A középiskolák igazgatói sem mulasztották el külön köszönteni az általános iskola padjait elhagyó új. 1620 szegedi középiskolás diákok.

Városunk párt- és tanácsi vezetői közül is számosan vettek részt az intézetek ünnepélyein. Dr. Biczó György, Szeged város tanácsa vb. elnöke a Tisza-parti gimnázium, Papp Gyula vb. elnökhelyettes a Radnóti Miklós gimnázium, dr. Földi Gábor, a KISZ városi bizottságának titkára a Tömörkény gimnázium megnyitó ünnepélyén vett részt. Igen sok, vidéken élő szülő Szegedre utazott tegnap, hogy gyermeke iskolájának tanévnyitóján meghallgassa az iskolák vezetőinek eligazító, tanácsadó beszédeit az ünnepélyeken.

Kellemes színfoltja volt az iskolai ének- és zenekarok közreműködésén felül — az általános iskolákban rendezett ünnepélyeknek az új első osztályosok kedves szereplése — szavatokkal, énekszámokkal.

A rendes tanítás a szegedi iskolákban is ma kezdődik.

A tanévkezdés alkalmából több, a szülőket sokat foglalkoztató kérdéssel tájékoztatták a Művelődésügyi Minisztériumban az MTI munkatársát. Elmondták, hogy sem az általános, sem a középiskolák diákjai nem kötelezhetők egyenruha viselésére. Helyes azonban, ha az iskolák vezetői, a szülőkkel egyetértésben arra törekcsenek, hogy a tanulók ünnepi alkalmakkor egyöntetű öltözetben — úttörő formaruhában stb. — jelenjenek meg. Hétköznapiakon célszerű, ha ruhájuk kímélése érdekében a gyerekek iskolaköpenyt viselnek.

Az érvényes rendelkezések értelmében az iskolák pénzt semmiféle címen nem gyűjthetnek a szülőktől. Ugyanez áll a szülői munkaközösségekre is.

A Rendtartás előírása szerint a tanulmányi kirándulás — amely a tantervvel függ össze — az osztály minden tanulója kötelező, ha az úticél helyben vagy a közelben, a környéken van. Távvolabba, két-három napra tervezett kirándulás csak a szülők hozzájárulásával rendezhető.

SZEAC—SZVSE 3:3 (2:1)

SZEAC-pálya, vezette: Spitzer.

SZEAC: Tóth — Kővári, Kürtösi dr., Cserkő — Dezsőfi, Pataki — Csömör, Reményik (Arató), Nemes, Gilicz, Boros dr.

SZVSE: Simai — Réti, Halász, Agócs — Karsai, Szalai (Gera) — Tóth III., Bíte (Szamosvölgyi), Biltsik, Sonkó, Csordás dr., Szabó (Kisistók).

Jól kezdett a SZEAC, s az első negyedórán 2 gólos előnyre tett szert Reményik szép góljaival. A vasutasoknál Tóth III. volt elemében, s az ő beadásából Biltsik szépített a féldő végén (2:1).

Fordulás után Nemes egyedül elfutott, s 3:1-re növelte az egyetemisták előnyét. A SZEAC irányította a játékokat továbbra is, de pepeselő csatárai nem voltak eredményesek. A gyors vasutas jobbszélső — Tóth —

a hátralevő részben kétszer is a hálóba talált, s így alakult ki a döntetlen eredmény. A játék csak a vasutasok részére volt biztató.

SPORT

Új világrekord

Az NDK 4x110 yardos vegyesváltója 4:05.4 perccel új világrekordot állított fel. A régi világsúcsot 1964. április 10-e óta a Szovjetunió tartotta 4:08 perccel.

A 4x100 méteres világrekordot az Egyesült Államok váltója tartja a tokiói olimpiai játékok során felállított 3:58.4 perccel. (MTI)

Az Universiade sztorija

Hol? ... Ezt kérdezték egymástól az elmúlt héten szombaton a víróverseny rendezőbizottságának tagjai a Sportsarnokban.

A tunéziai versenyzőket keresték, akik közül senki sem jelent meg a kardcsapatok selejtezőjén.

— Talán eltértek, vagy valamelyik másik csarnokba mentek — találgatták a várakozók.

Kínos ügy. Megkezdődött a körtelefonálás. A szállásukról jelentették, hogy elindultak időben a verseny színhelyére, még reggel fél 9-kor.

A Margitszigeten nem voltak. A Kisstadionban sem. Már félórát vártak, de még nem érkeztek meg a Sportsarnokba. Mint másnap közölték a lapok, a versenybíró-ság kénytelen volt diszkvalifikálni a tunéziaiakat. Nem szép dolog, de hát valahogy csak le kellett bonyolítani a versenyt.

A tunéziaiak még délután sem kerültek elő. Utóbb kiderült, hol voltak, akik városlátogatás után a város szélénél álltak. Persze, ők a Sportsarnokot nézték volna, de hát semerre sem látták. Eltértek.

A magyar versenyzőknek azzonal hasonló emlék ju-

tot eszükbe. Két éve jártak egymástól az elmúlt héten egy párbajtőrözőink Porto Allegreben. De legalább a verseny kezdésére valahogy a mieink mégis csak oda találtak.

Az esetből két következtetést lehet levonni. Egyik: ha a mieink és a tunéziaiak közösen tájékozódási versenyt rendeznének, valószínű, abban is a magyar kardcsapat nyerne meg az aranyérmét. A másik: a példa is azt bizonyítja, hogy Budapest mégiscsak nagyobb város, mint Porto Allegre.

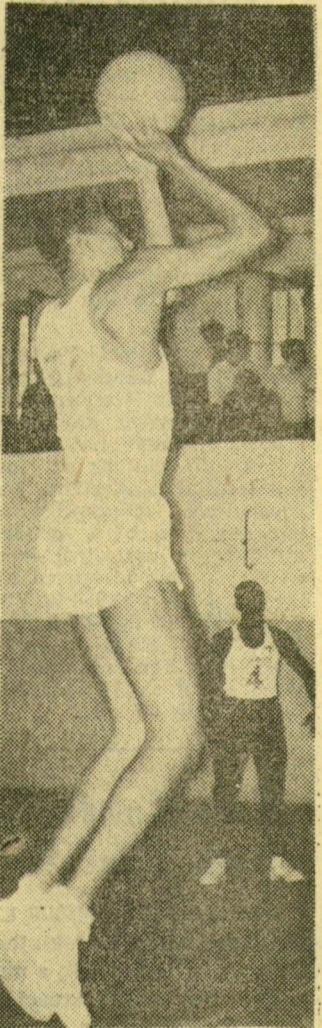
Z. P.

HOGYAN TIPPELJÜNK?

1. Magyarország—Ausztria 1
2. Jászberény—Székesfehérvár 1 2
3. Budafok—MÁV-DAC 1 x
4. Nyíregyháza—Oroszlány 1
5. DVSC—MVSC 1 2
6. Esztergom—Győri D. 1
7. Kaposvári H.—PVSK 1
8. Mosonmagyaróvár—Z. Dózsa 2 1 x
9. PBTC—Kaposvári K. 2 x
10. Veszprém—Várpalota 1 x
11. ZTE—Ikarus 1
12. Gyula—D. Honvéd 1 2
13. Izzó—Bcs. Előre 1 x

Tippjeink a pótmérkőzésekre: 1 x, 1 x, 1.

Egy, az Universiade „óriásai” közül

Del Pozo. Azok, akik látják a budapesti Universiade kosárlabda tornájának mérkőzéseit, vagy Szegeden, a SZEAC ellen a Rókusi Tornacsarnokban a kubai kosárolásokat, emlékezni fognak erre a névre. S érdemes is nevét megjegyeznünk, mert a kubai főiskolások kétféle teres óriása minden olyan tulajdonsággal rendelkezik, amely jellemzője a klasszisjátékosoknak ebben a sportágban. Hajlékony, gyors mozgású, ponterős, felugorva kiemelkedik a mezőnyből, s csak „beleteszi” a labdát a gyűrűbe.

Fiatal, de még nem kiforrott csapatot ismerhettünk meg a kubaiakban. Az Universiade eléri eredményük jelzi, hogy a nemzetközi mezőnyben mostmár számolni kell a kubai kosárolásokkal is.

S=O=R=O=K=B=AN

Kiesési rangadó lesz Csongrádon, ahol a helyi Petőfi csapata játszik az UTC-vel. Ha ez szó szerint is így lesz, akkor a két csapat helyet cserél a tabellán. De ha az újszegediek „játsszanak” a Petőfivel majd a valóságban, akkor elkerülhetnek még a kieső zónát jelentő 13. helyről.

A Szegedi Postás vívói ma, szeptember 2-án délután 2 órakor tartják új vívótanfolyamuk első foglalkozását. A tanfolyamra 8 éves kortól lehet jelentkezni a Kossuth Lajos sétányút 4. szám alatti vívóteremben.

Vasárnap délelőtt ismét az atléták veszik birtokukba a SZEAC-pályát, 9 órakor kezdődik a megyei atlétikai csb harmadik fordulójának ki-delemsorozata.

DÉL-MAGYARORSZÁG

A Magyar Szocialista Munkáspárt Csongrád megyei és Szeged városi bizottsága és a tanács lapja.

Megjelenik nettó kivételével mindennap.
Szerkesztő a szerkesztő bizottság. Főszerkesztő: dr. Lókos Zoltán.
Szerkesztőség:
Szeged, Magyar Tanácsköztársaság útja 10.
Telefon: 35-35, 30-03.
Ejszakai telefon: 35-06.
Kiadja a Csongrád Megyei Lapkiadó Vállalat.
Feladó: Kovács László.
Kiadóhivatal:
Szeged, Magyar Tanácsköztársaság útja 10.
Telefon: 35-00, 31-10.
(Beküldött kéziratot nem örvünk meg és nem adunk vissza.)
A lapot nyomta a Szegedi Nyomda Vállalat Szeged Károly u. 8.

INDEX 25 053

Terjesztik a Csongrád megyei postahivatalok. Előfizetési díj egy hónapra 12 Ft. Elfizetendő bármely postahivatalnál és kén-besztőnél.

A svájci katasztrófa

(Rádiótelevízió — MTI Külföldi Képszolgálat)

G. SZABÓ LÁSZLÓ

Szegedi ősz

(2) Fekete Anna... Sajátos varázst kapott számomra ez a név. Sanyi bácsi, a Bartók-tanítvány zeneszerző lányára gondoltam, aki egy osztállyal alattam járt szülővárosom gimnáziumában. Zongorázott, korecsolyázott, balettet táncolt, szerintem mindent a legszebben. Diákkoromban, amelynek derűjét a háború, a fasiszta terror árnyékolta be, házuk mindennapos vendége voltam. Gyakran táncóráit is végignézhettem — s az első szerelem hamvasságán mindinkább átűtött a vér. Egy ízben egyedül maradtam szobájukban, a rádió éppen a Faun delutánját sugározta, s én megpillantottam a pamlagot hanyagul odavetett, lange kis balettruháját... Atala — így hívták — sohasem vett engem komolyan; ábrándos fűzfapoétának, mulatságos pajtásnak tekintett. S amikor elcsöndesült az ágyúdörög és megindult a népvándorlás, első dolga volt, hogy Párizsba szököjék — tizenhét évesen — egy hatvan év körüli magánzóval. Képét, néhány táncszámának felfelsajgó motívumát hoztam csak emlékeimben ide az Alföldre — s ezerszer elszuttogott nevének sejtelmes, végzetserű a-betűit. S most Annában az ő vonásait, alakját pillantottam meg, szemében szemét, hajában haját — és még az az anyajegy is... Nevében pedig a „végzetes” a-hangzók tértek vissza, eggyel megfogva, de teljesen hasonló hangszínnel. S jobban is illett ez a név a városhoz, Juhász Gyula városához. A költő Anna-verseit még a dunai dombok alján ízelgettem s akkor nem érthettem meg, mit jelent ez a név itt, a szőke búzamezők közepén, a szeptemberi bágyadt búcsúzők kékje alatt. Fekete Annában egyesült az olvasott Anna s az éveken át félszegezen kö-

rülrajongott Atala képe — s egy napon, amikor az ismert dal újra felcsendült a hangszóróban, legyőzött bennem minden más dallamot; olesó útembeibe nagy szenvedélyek hullámsását éreztem bele. Valamiféle misztikus átlénygülésben hittem; biztos voltam benne, hogy a hiába áhított Atala most Anna képeben nekem tért meg, a sors bőkezűbb lesz hozzám, mint az idegen város poétájához, aki itt lehelte a tiszai szélbe reményt vesztett sóhajait. Szállt, szállt a dal a verőfényben úszó téren át, belopakodott a melléktucákba, kiszökött a mezőbe torkolló sugárutakon s a kék magaságokat ostromolta. Úgy éreztem, vele távol, suhan, emelkedik a szívem is; elfeledtem a túlipirított rántott leves keserű ízét s azt is, hogy soha még egy szót sem váltottam Fekete Annával...

Négyet kongatott a torony s utána mélyen, méltóságteljesen elűtötte a tízet. Felriadtam, előkotortam a cédulát. Ha pénzem lesz, akkor... akkor igen, valósággá válnak az álmok.

A piros téglakövekkel borított melléktucában villaszerű ház bújik meg egy kert sűrű bokrai közt; az utcától vasrács választotta el. A kapun névtábla: „Dr. Kálmán Antal m. kir. törvénytörvénybíró.”

Megrántottam a csengőt. Maga a házigazda nyitott. Alacsony, pirosospgás, kerekkegű emberke. Betessékelt a túlszűfolt nappaliba, kezét házikabátja zsebébe sülyesztve, kappanhangon hadarva beszélt:

— Úljön le, fiatalember. Szóval magát küldték. Hát igen, arról van szó, hogy Lali fiam beteges, gyenge fizikumú. Tavaly is sokat mulasztott. Magyar és latin nyelvtanból speciell... hm... elmaradt. Foglalkozni kellene vele. Várlálná?

Igyekeztem ezúttal életrevaló lenni. Nem mutathattam, mennyire rá vagyok szorulva a legkisebb papírpengőre is. Kérdőn néztem rá: — Attól függ...

— Hja úgy, barátom! Nézzé, nem leszünk smucigak, magam is voltam szegény diák. Harminc pengő óránként. Megfelel?

Hetek óta nem forgott pénz a kezemben,